

дигнаѣтъ, само чяхахѣ прѣдводитель за въ тѣхѣ народнѣ работѣ. Въ това врѣмя *Петръ II Деліанъ*, Сынъ Радомировъ и внукъ Самуиловъ, който бѣ отведенъ робъ по прѣвземаніе-то на градъ Мѣгленъ, побѣгва изъ Цариградъ и дохожда да избави отечеството си отъ тегло-то. Той щомъ ся появи въ Българинѣ, поведе възмѣщенныя народъ: отъ всякой градъ и отъ всякъ странѣ, прѣзъ дѣто минуваше той, Българети радостно излизахѣ, та го носрѣщахѣ съ голѣмѣ честь и славѣ и трѣгвахѣ на купове по него за освобожденіе на отечество-то си. Тѣй избухнѣ *Българско-шо възмѣщеніе*. Тогази Гърцкы-ти управители, по Българскы-ты градове, а именно въ Струмицѣ и др. изеднѣжъ ся видѣхѣ подъ Българскыя ножъ, който безмыслно имъ земаше главы-ты. Въ това врѣмя Гърцкы-ти управители, като незнаяхѣ, що да правятъ за да въспратъ възбуненыя народъ, раздадохѣ гласъ, че ужъ Петръ Деліанъ лѣгалъ, а не былъ истинѣ отъцарскѣ кръвъ; нѣ това тѣхно измышленіе нестори ни аспрѣ: Гъркъ-тѣ трѣбаше да мре! Най-сѣтнѣ бунтъ-тѣ напрѣдна, та всички страны отъ Струмицѣ до Охридѣ ся освободихѣ и Петръ II Деліанъ ся провъзгласи отъ народа за царь (1040 г.).

ПЕТРЪ II ДЕЛІАНЪ.

Кога-то Българе-ти около Струмицѣ и Охридѣ бѣхѣ ся поддигнѣли за освобожденіе-то си и провъзгласихѣ за царь Деліана, въ сѣще-то врѣмя и оныя Българе, що живѣяхѣ въ Драченскѣ-тѣ странѣ, поддигнѣхѣ ся подъ прѣдводителство на *Тихо-*